

ELŐFIZETÉSI ÁR.

Helyben házhoz hordva és vidékre postai megküldéssel.

Egész évre . . . . 4 ft — kr.
Félévre . . . . . 2 ft — kr.
Negyedévre . . . . 1 ft — kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Hirdetéseket jutányosan számítunk.

Hivatalos hirdetések 100 szög 1 frtért közöltetnek.

Kincstári helyegdíj minden hirdetésért 30 kr.

Hirdetéseket s előfizetéseket felvesz Landesmann M. könyvtárosság S.-a-Ujhelyben.

SÁTORALJA

Zemplénvármegye közérdekeit képviselő hetilap.

Megjelenik minden szombaton.

SZERKESZTŐSÉG
ÉS
KIADÓHIVATAL

hova a lap szellemi részét illető közlemények s az előzetési penzek, hirdetési keziratok s díjak és a lap-zetőküldésére vonatkozó felszólalások intérendők:

Sárospatak, Kovács-utca 175. sz.

Keziratokat nem adunk vissza.

Bermentelen leveleket nem fogadjunk el.

Nyitár minden szombaton 20 óra.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS

STEINFELD JENŐ.

TÁRS-SZERKESZTŐ

RÉZ LÁSZLÓ.

Kossuth-szobor.

Az ezredéves ünnepély előjelei már mindenfelé mutatkoznak. Az országgyűlés, Budapest fő- és székváros, megyék, községek készítik a programot. Ezereket, milliókat fognak az ünnepélyek megemészteni, megyék és városok túlficitalják egymást a pótdó emlélésben. Teremtének sokat és hasznosat.

Az állam négyszáz elemi iskolát nyit meg. Árpád bejövételének emléket emel Munkács mellett, megjelöli Puzstaszeren azt a helyet, a hol az országgyűlés először tanácskozott.

Csak egy marad ki a nemzeti ünnepélyből: nagy halottunk, Kossuth Lajos szobrának felállítása.

Szép dolog egy nemzetnek ezeréves létét megünnepelni, de hazafias dolog ezen ünnepélyen nagyjainknak is legalább egy pillanatot szentelni, mert nagyok és hazafiak nélkül egy állam sem állhat fenn ezer évig.

Egy Széchenyi, egy Kossuth teremtette meg azt, a minék alapján ma ezeréves múltat mutathatunk be a világnak. Bizony, másképen alig mutathattunk volna be rövid idő alatt ily óriási eredményeket, mint a minőt most bemutatunk.

Ugyanis, ha nincs 1848 és a szabadságharc, ha nincsenek azok a dísző, szép napok, lennénk-e ma abban a kellemes helyzetben, hogy a magyar nemzet előhaladottságát a külföldnek bemutatthassuk? Lehet, hogy igen, de a volt hűbéri

és jobbágy rendszer mellett annyi előhaladást, mint a mennyit e nemzet 46 év alatt elért, felmutatni bizony nagy merészség lett volna.

Hogy ma Magyarország büszkén várja a külföldi vendégeket és bátran mutatja be kulturáját, abban az 1848-iki eseményeknek nagy része van.

És ezen eseményeket hogy méltányolja a nemzet? Kossuthnak honszerebnét, alkotásait elismeri ugyan, de az ezredéves ünnepély fényéből mit sem juttat emlékének.

Igaz, hogy a nemzet szeretetével megilletődéssel róttá le nagy és halhatatlan Kossuthunk koporsójánál gyászát: igaz, hogy kevés nemzet adott nagy halottjának olyan végtisztességet, mint a miénk: de elég elismerése ez ama nagy alkotásokért, melyeknek alapkövét ő rakta le, melyekkel 5 korszakot alkotva a magyar nemzetet naggyá tette?

Vagy elég-e az, hogy annak idejében testületek, egyesek, a nagy halott emlékére szebbnél-szebb alapítványokat helyeztek kilátásba? Megyék, városok, gyűjtéseket rendeznek, hogy Kossuth nevét méltóan örökítsék meg? És ez most mind kezd feledésbe menni.

Oh ez, egy oly *naggyal* szemben csaknem a semmivel egyenlő!

Zemplénmegyének elől kellene járni a Kossuth-émlék kultiválásában, hiszen itt született, itt szerezte meg azokat az ismereteket, azt a szent lelkesedést, mely alapját képezte az ő nagyságának, nemzetünket boldogító nagy alkotásainak.

És mit tapasztalunk? Azt, hogy e megye mindent felvett a millenáris programba, költ ezreket bandériumra, lámpionokra, meg fátylós zenére, csak annak a nagy-nak, kinek a nemzet sokkal tartozik, nem áldoz egy fabatkát sem.

Polgárok! Zemplénmegye közönsége! Önkhöz emeljük szavunkat, még nem késő, még egy pár hó választ el bennünket a millenáris ünnepélyektől, álljunk össze, nézzünk bele a Kossuth-szobor kasszába, és ha nincs benne elég, gyűjtsünk, áldozzunk, tegyük össze a hiányzó részt, és hogy méltók legyünk e megye hőmévéhez, tegyük a millenáris ünnepélyt fényessé azzal, hogy nagy halottunk emléket megörökítve, emeljük fel a Kossuth-szobrot S.-a-Ujhelyben.

Mit kíván a vidéki sajtó.

Magyarország ezer éves tenárlásának ünnepére rendezett s annak egyik kiemelkedő fénypontját képező országos kiállítás jelentőségének megismerését a vidéki sajtó hazafias hővel karolta fel és jó része van benne, hogy a kiállításon hazánk ipara, kereskedelme, művészete imponálás módjával képviselve lesz; most pedig azon fáradozik, a fővárosi sajtóval együtt a vidéki sajtó, hogy a kiállítás látogatása minél nagyobb legyen.

A kiállítás igazgatósága, méltányolva a vidéki sajtónak a nagy nemzeti ünnep sikere érdekében teljesített szolgáltatásait, a szerkesztőket javaslattalre hívta fel, hogy miként volna a vidéki sajtónak a kiállítással szemben támasztható igénye legmóltányosabban kielégíthető?

Ere felhívásra több lapársunkkal egyetértve, lapunk is azoa választ adja, hogy óhajtható mi-

TÁRCSA.

Váratlan fordulat.

(századvégi történet)

— A „Sátoralja” eredeti tárczája.

Baráti körökben azzal szoktam dicsérekni, hogy az asszonyt ismerem. Ezt onnan mertem állítani, mert egy par egyszerű, ideális női lelket sikerült meglehetősen alaposan megismernem. Oh, de mi ez a többi nem egyszerű, igazi női természetekhez képest!

Be kellett ismeretem fogyatékosagát látnom, mikor az alábbi kis történet megérett velem. Az igazi nő örök titok, szive, lelke velőságas ütvesztő, mert mikor már nyomon volnánk, egy váratlan fordulatall, egy oldalugrassal tönkretesz addigi, összes számításainkat; olyan, mint a villámás, látjuk a fényt, de hogy hova esap le, azt csak a jó Isten tudja!

Ugy volt, hogy vizitelnem kellett egy szép szőke asszonynal; a férjét nem emlittem, mert a férfiakat nem szoktam megfigyelésem tárgyává tenni, levének azok többnyire egyenes, szimpla jellemek.

A vizit megment annak rendje s módja szerint. Kimert udvariassággal, érdektelen, megszokott kérdésekkel eltöltöttünk egy negyed órát, a mennyit három pohar cognac megivása s egy pár otthon gyártott cigarettának a levegőbe osztalása megengedett. Mikor tavoztam, a megszokott legyen szerencsén maskor is” kifejezéssel búcsútolt el, a férj ismetelte s én meghajtottam magam.

Az első vizit után egy hetre, csakugyan volt szerencsem. Az asszonyt egyedül találtam. Leültetett s megkínált cognaccal és friss süteménnyel. Egyszerű, hazi ruhájában rendkívül elragadó volt, örökke mosolygó szemei valódi gyémantokként ragyogtak, melyek élesen kiváltak a lefüggönyözött, felhomalyos teremből.

Szép, fehér kezevel oly kecsesen öntötte az aranyárga folyadékot, hogy szokasom ellenére bökölni kezdtem s úgy latszok, kellemesen érintette, mert bőkjaimat nyomban követte a koccsintás. Mar a hatodik pohárral úritetem s a szép asszony meg mindig töltött. (Könnyű volt neki, alig volt valamit.). Érdekes dolgokról folyt a beszéd, én egészen neki tűzesedtem; nehó pathosz környékezett, mint kitörni készülő vulkán a föld alatti hosszú moraj. A menyecske nem ismervén természetemet, egyre csak kínált s én mit tehettem: a két fényes szemétől megdelejezve, enge-

delmes médiumává lettem. Itam, malatt a cognac teljesen felforrallta a véretem.

Mikor a kilencedik pohárnál tartottam, vonakodtam többet inni.

— Kezét csókolom, a kilencedik számú szám fordulópontra, itt már nőbel spicsem van, itt tetőpontra hóg jó kedvem s agyam fokozott működést fejt ki, de...

A szőke asszony sejtette, hogy mit akarok mondani, ezért közbe vágott

— Gyújtson ra.

S én, mint valami hypnotizált, ragyújtottam, pedig a cigarettafüst felhőként ült mar a fejünk felett, melyből a szőke asszony feje, mint szőke angyalfej vált ki.

— Nem bántja Nagysádat ez a nagy füst?
— Dehogy, megszoktam már.
— Tudja-e, hogy milyen most Nagysádat?
— No milyen?
— Mint egy felhőből kikandalkó angyal.
— Ne mondja.
— Szavamra mondom s ez utóbbi szóknál közelebb vittem a székemet, úgy, hogy terdeink majd összeráltak.

Az asszony nem szólt, csak mosolygott.
— Mit mosolyog?
— Azt, hogy maga nagyon különös ember.

szert: a vidéki lapok szerkesztőseinek az egész kiállítás tartalmára az oda juthatás megkönnyítése és egyáltalán a sajtónak nyújtani szokott kedvezményekben részesítenek s a fővárosi sajtóval egyenlő jogokat birjanak, továbbá a kiállítás minden mozzanata velük közöltessek, mert csakis úgy válnak a kiállítás érdekeit előmozdítani, ha minél gyakrabban, közvetlen tapasztalatok útján szerzhethetjük meg benyomásainkat.

Most azonban, midőn rohamosan közeledik a nemzeti ünnep s a kiállítás is messé minden alakul át egy imponans képpé, — s már a vidéki sajtó is törekönyebb munkásságra, bővebb ismeretössre van útvia, beállott az ideje annak, hogy a kiállítás igazgatósága a vidéki lapok szerkesztőseinek módot nyújtson arra, hogy a kiállításról közvetlen tapasztalatok alapján irhassák meg a nagyközönség számára ismertetőcsükeit.

Ezenkívül a nagy nemzeti ünnepet csak egy képviselhetjük egészenek, ha nemcsak a kiállításban, hanem minden, az ünnepély nevezetesebb részében a vidéki sajtó képviselői részt vesznek. Ilyenek a kiállítás megújítása az ezredéves ünnepélyben, a képviselőháznak ünnepélyes országgyűlése. Indítványozzuk tehát, hogy mindezekre a vidéki sajtó megbízottság s neki az öt megjelölt hely megadásának, hogy így a vidéki sajtó is részt vehessen az ünnepély kiemelkedő mozzanataiban. Kívánatosnak tartjuk is, hogy ehhez lapjaink hozzá szóljanak s együttesen hassunk oda, hogy a vidéki sajtó az öt megjelölt helyről el ne maradjon s neki ama csekély kedvezmények, a kiállítás körül kitejtett buzgalmunk és hasznos szolgálatainkért, mint magtisztelő kitüntetés megadásának.

dent. Tagadását arra alapra, hogy idegen úgy sem volt jelen, mikor gyermeke napvilágot látott. Az őrsvezető vallalára fogta akkor a bűnös nőnek két leányát s egyszersmind felásata az egyik lakószoba földjéit csaknem egy méternyi mélyre. A két leány megijedve s félve saját repültüőjüket is, mert bizonyára fogságba kerültek volna ők is, vallani kezdett s nyomról-nyomra a bűn egészen napvilágra jött. Az ártatlan kis leány napvilágra jötte után még csak 5—8 pengő ölt s elvőzve kiszervevett: aztán keríttek neki egy kis ládikát s ástak vagy egy méternyi mély gödört s abba rejtették el a bűnös szerelmek ártatlan eredményét: bekaparták, s elsimították a kert többi részének földjével egyenlően rajta a földet, azt romélné, hogy a titkot megörzi majd az anyaföld örökre. Csaldótt a bűnös anya, mert az 1896. évi márciusnak 13-iki éjébe miendent felderített s beismerte bűnös tetteit maga az anya is. Most — bizonyára vezekelve — várja ítéletét. Ez is erősen bizonyítja, hogy a bűnt eltitkolni csak egy ideig lehet. Nagy igazság ez a közmondás: „Nincsen olyan titkos dolog, mit az idő ki nem fog.”

— **Bucus-estély.** Folyó hó 14-én este 7 órakor Tokajban — mint onnan írják — mintegy 14-en gyűltek össze bucus-estélyre. A Kalocsára alügyésznek kinevezett Tóth István aljárásbíró tiszteletére rendezte e lakomát Tokaj intelligenciája. Ezen kitüntetés öltéje bizonyítja, hogy a tízóráz férfiú a közbecsület mily mértékben érdemelte ki magának. A mlatság egész reggelt hat óráig tartott.

— **Ongyilkosság.** Tokaji levelezők írja, hogy ott e hó 15-én, vasárnap reggel 7 óra tájban, egy *Trenki József* nevű jó módú, becsületos, kiváló szorgalmú asztalos mester először a bal kezének ereit vágta fel és aztán hasába szúrt s nyomban reá revolverrel magára lött. Mire az orvos megérkezett, csak azt konstatalta: hogy életbenmaradásához semmi remény nincs. Estig nyugdott a halállal. Tetteinek okát leginkább annak tulajdonítják, hogy mindkét gyermeke — egyik 16 éves leány, a másik 15 éves fiú — hülye s ez már evek óta buskonorra tette őt. Ünnepnapokon el el ment a vendéglőbe hogy az ő fél liter borát megigya, de egy árva szót sem lehetett belőle kivenni. Máskülömben értelmes és olvasott polgár volt. Az iparos osztály előtt köztiszteltben állott Anyagi viszonyai rendezettek voltak. — Temetése 17-én d. n. nagy részvétel ment végbe.

— **Hafázis ünnepély Tokajban.** Az önkéntes tüzoltó-egylet fényesen megülte a március 15-ét. Este 7 órakor már együtt volt a társaság. Harmadik tüzoltó és huszonnyolc vendég ülte körül az asztalokat. Az „Induló” elhangzása után Miskovits István helyettes főparancsnok, mint felkért alkalmi szónok, gyönyörűen esetelte e nap jelentőségét. Jelesen szerkesztett beszédevel bebizonyította, hogy nemcsak derék tüzoltó, hanem lelkes hazafi és jó szónok is. A „Szózat” élénkelese után Kudász Kálmán főparancsnok Miskovitsot, mint városunk kitünő alakját éltette. Vadnay Dezső, intézeti igazgató a március 15-ére mondott lelkes toaszott. Róthfuchs János II. főparancsnok a vendégkoszorúért írték poharát. Általán a tüzoltóságért rajongó tokaji polgárságot, Wargha Márton ag. ev. pap a tüzoltókat éltette. Mondottak még toaszottak:

Fábián Alad ir tanít. Komássy Antal, Tóth Kálmán ad főhivatalnok, Csereyik János mőszáros. Emlerte az est méltóságát is, hogy az intelligens iparos és a munkás osztály, mint testvérek firték meg egymás mellett.

— **Hirlapi ellentüntetés.** A sátoralja-ujhelyi önkéntes tüzoltó-egylet jó és rossz oldala e lap hasábjain többször volt ösmertetve, mindannyiszor az igazságot részrehajlás nélkül kimondottam. En, aki a Zemplén hirlapot nem szoktam olvasni, mert abban kevés olvasni való van, másoktól azon bírt vettem, hogy a főparancsnoknak dioshymán lett zengedező azért, mert a tüzoltókat büseletek ellen s biztositotta. Az igazság érdekében itt, de közgyűlésileg is kénytelen vagyok kijelenteni, sőt ezt igazolni is képes vagyok, hogy az ily életbe vágó intézkedéseket az egylet segédítészén és titkára szokta örvényesíteni, mi, az egylet lelkének egyedül csak öt tekinthetjük. *Egy tüzoltó.*

— **Egyleti ünnepély.** A s-a-ujhelyi izraelita Cherra Kadischa jótékonyközlő egylet f. hó 15-én tartotta 125 éves fennállásának évfordulóját. Mely alkalommal dr. Schön Vilmos legrögibb alapító arcképe lelepleztetett. Az ünnepélyt 150 teritők banketi követte.

— **S-a-ujhelyi városi atyákhöz!** Úgy tudjuk, hogy a fogyasztási adók kezelésével a s-a-ujhelyi takarékpénztár lett megbízva. Arról is van tudomásunk, hogy a kérdéses adókat más nem kezelheti. De arra ennek, a cukor-adó külön kezeltek, s a bárcákkal bizonyos Hazai, Székely és Bahyna kereskedőkkel kell jelentkezni s a bárcákat fent nevezettek írják alá. Kérjük a város érdemes atyáit arról megnyugtítani az érdekelteket, nehogy panaszaink felsőbb helyen togyik meg.

Több kereskedő.

— **Hafázis emlékünneplé Sarospatakon.** Mint a múlt számunkban jelezttük, a sáropataki ev. ref. főiskola ifjúsága ez évben is megünnepelte a március 15-ét. Még pedig — mondhatjuk — olyan lelkesedéssel, a melyre még csak a legtavolabbirol sem illik rá e szó jelzőit: sablonos, Igazi, a szívnek legmélyéről fakadt az ez érzelem, mely ünnepelni készíti a nemes ifjúságot, — mely betöltö keblét a magyar e dícső napján. Ez az érzelem töltö el egész valóját. Allíthatjuk ezt egész biztosan, mert a lelvek biztosan jelző tikőre ezt tükrözö vi-sza. — De az ifjúság nemesak maga ünnepeit, ünnepeit vele városunk minden rendű s rangú apraja és nagyja, ifja és örege. Sőt sőtett e napra Sarospatakra a vidék is. A főiskolának elég tágas ima-terme zsűfőliség megtelt ünnepelő közönséggel. — Pont 3 óra volt, mikor a sok dícsőséggel ökeskedő főiskolai énekkar megkoszorúzott lobogója alatt bevonult a terembe s Szent-irmai Elméré „*Kossuth sirja*” című darabjának előadásával nyitotta meg a programot. Ha nem lett volna is a nagy közönség ünnepi hangulatban, az énekkar e darab előadása által bizonyára beleszaglata volna. Ez után a theol. akadémiá legújabb tanára: *Dr. Tüdos István* alakja tünt fel a szószéken, hogy mint az ifjúság által választott ünnepi szónok, felolvassa ünnepi beszédét. — Nagy várakozással vártuk az ifjú szónok minden szavát. Várakozásunkat nem hagyá cserben. Bebizonyította szép lendülettel megírt és felolvasott be-

VEGYES HIREK.

— **Hymen.** H. Bajusz József vármegyei árvazéki jegyző Répássy Olgával. — Straun Dávid Dezső hajai nagykereskedő pedig Nagy Olgával folyó hó 17-én S-a-ujhelyben örök frigyét kötöttek. Hazáságukhoz szívből gratulálunk.

— **Egy eltított bűn.** K. K.-ne, sáropataki lakos, özvegyiségének 12-ik évében vágott a tültött gyümölcs után s vágya erősebb volt ellenállási erejével. Vágya teljesülésének eredménye egy leány gyermek lett. Ez az eredmény 1895 május hó 1-én érkezett meg, hogy nem örméire az anyára lett nőnek, azt bizonyítja ama bűnös eljárása, melyről folyó hó 13-án rántódott le a bűnt titkoló lepel. A bűn, még pedig a legsötétebb bűn felderítésének érdeme a s-pataki csendőrszervező, Maljátár. Szájáról-szájra járt a gyanú az asszonytársak között a K. K.-né bűnös üzemléiről. Már csaknem egy év óta, de biztosat azonban senki sem tudott. A sötét bűnnek gyanuja Maljátá csendőrszervezőhöz is eljutott. Keresett kutatót a derék őrsvezető az adatok útján. Szép meaeséket hallott szerelmi részletekkel gyeytve a rejteyről, de biztos adat kevés és gyenge volt kezében. — Folyó hó 13-án azért a meglerő adatok alapján, éjjel felszólította K.-nét, hogy számojban be csaknem egy évvel ezeltől született gyermekének hollétéről. Az anya tagadott min-

— **Miért?**
— Mert nem tud a helyén maradni, de ezt is mosolyogva mondta.

A cognac a mosoly felbőszítettek.
— Hat tudja, itt nagyon rossz ülés esik, ott szeretnék lenni, a hol „maga” van.

Az asszony felkacagott s odébb ült.

Egy pillanat alatt együtt ültünk a diványon. Itt aztán teljesen elhagyott az etikett, felülkerekedven hennem a nobél spicc minden confidenciája.

— Mutassa csak a kezét. De remek kis keze van.

E pillanatban a Meidinger-kályhában a cox tompa zökkenéssel lejebb lépett. Mindketten felugrottunk.

— Üljön a hejyére — sziszegte az asszony.

— Nem ülök, hisz nem jön senki.

— Akkor hat en megyek el s haragosan felállt, hogy egy közeli zsöllyere üljön.

— Nem eresztém s fogva tartám a két kezét.

— Mit akar?

— Semmit, csak üljön le.

— Leülök no, csak ereszsze el a kezem.

Eleresztetem. Ekkor a szeme fölő pattant két haragos domboska megint elismult, arca kigyúlt, teste, mint a megerintett balzsamina-szirom, remeggett az nevestestől.

Leült s en szembe néztem hosszan, szenvedélyesen. néztem karcsú, hajlekony derekat, melyek remek vonalban tort meg puffos szoknyaja ráncainál; néztem hamvas szőke haját, kigyúlt arcát, éreztem forró lehelletet s mindez annyira megkaptá, elragadta lelkemet, hogy megfedekezve mindenről, mint valami gyujtó óda hatása alatt, csak érezni tudtam: átöleltem s hevesen megcsókoltam.

Az asszony felugrott s haragosan rám nézett, szemében villam, sértett büszkeség, de csodálat s valami sajátságos, fürkésző tekintet is volt, mely kesellette a lecsapást.

— Üljon vissza! — szólt parancsoló hangon — mert mindjárt kialotok!

— Engedjen meg, elragadt a hevem!

— Nem engedek, haragszom s hátat fordított.

Ránéztem az órára, félegy volt. Felálltam, közszóntem, de a szőke asszony meg se mozdult.

rösteltem a dolgot, az a gondolat kintzött, hogy fogok én az elé a tisztá, két csillogó szem elé kerülni. Végre azt határozotam, hogy bocsanatot kérek: hátha tekintethe véve állapotomat, meg fog engedni.

Masnap csakugyan elmentem a lakására. Felélenken nyitottam be s mikor megint egyedül találtam, elszorult a szívem s fülög elvörösödtem.

— Nagysád, bocssáson meg...

— Miről akar beszélni, a tegnapiról? Hagyja el, olyan érdekes volt.

Zavarba jöttem az „érdekes” szót nem tudtam, hogyan vegyem.

— Măskor nem leszek olyan confidens...

Az asszony közelebb lépett hozzám, hamisan ezt sugta:

— De csak legyen, maga nagyon tetszik nekem...

Mikor tavoztam tőle ez a gondolat nyugtalanított, nyugtalanít ma is.

— Ezer ördög! Hat a nőt csakugyan nem ismerem! Kiismerhetetlenek, kitanulhatatlanok ők!

Sassi Nagy Lajos.

széjjével, hogy Sárospatak vérebeli való vér, a mely a nemzetnek igazaiert egy tud lelkesülni, mint ő lelkesült és ünnepe. — Lobogjon e nemes láng lelkében soká, mert ez jótékony melegét árasztand szerzet mindenkor. — Ezután következett a főiskolai zenekar „Kossuth” dalaival. — Hogy mint végezte munkáját, legjellemzőbb, ha azt említjük, hogy újráták. — Ezután Horváth Dezso olvasta László Andor alkalmi költeményét. — Majd ismét a főiskolai énekkar szaporította laberjait a „Csatadal”-al, bemutatva az oly előadásban, a mely — még az illetékes kritikusok szerint is — kívánni valót nem hagyott fenn. A lelkesedő közönség már ekkor az énekkarnak sem engedte el az úját. — Következett ez után *Léhelőki Béla* szavalata. A legújabb időben hallott szavalatok között az volt a legsikerültebb. — Az utolsó programm szint az énekkarnak és a zene-együttesnek együttes szereplése volt. A „Rákóczi induló” című klasszikus darabot mutatta be a szép együttes előcsillákkal, a mely díszességére vált volna akadémiai dalegyüttes is. — *Pásztor Sámuel* főisk. ének- és zenetanárnak oroszlan része van az ünnepély oly fényes sikerében, a minőt szerencsések lehetünk végig élvezhetni. — Este fényesen sikerült és népes ifjúsági bál volt a város háza összes termeiben.

Gyógyszerészek kongresszusa. A gyógyszerészek kongresszusa, mint végezetesen megállapították július hó 26-án és 27-én lesz a kiállítás kongresszusi épületében a kereskedelemügyi miniszter igen sok kedvezményben részesíti a kongresszuson résztvevőket.

3000 frtos tevedés. Löw Mihály s. a. ujhelyi lutris és Schlezinger Jakab meglehetősen jó ismerősök voltak, de hogy ezen ösmerőség kötelezőt még szorosabbra fűzzék, nevezett lutris lelkiismereti kötelességének tartotta jó ismerősét rávénni, hogy a nála kapható osztály-sorsjegyek sorsjegyei közül ő is vegyen egy párat a jó szerencse reményében és hogy az általa előadott sorsjegyek után járó perzent — azaz az ő nyereségé — minél nagyobb legyen. Schlezinger látva ezen az ő sorsa iránt annyira érdeklődő lutris jó indulatát, vett is egy tízed sorsjegyet de — mivel kevés volt az apró pénze — csak hiteltelen: miért is a sorsjegy a lutrisnál maradt depositumban és egy elismervényt adott róla. Es íme a húzás második napján 60000 koronával kihúzták a sorsjegyet, a miből Schlezingernek 3000 frt jutott volna. De a lutris, Löw Mihály egyszerre megfélelkezett ismerőséről, midőn ez örömeben lelkendezve futott sorsjegyéért, hogy azt kiválta valahogyan szerzett pénzen. A lutris, illetőleg őse, — mert ő már nem volt otthon található — nagy sajnálkozás között adja tudomására szerencsés ösmerőségének, hogy ő az általa megvett sorsjegyet tévedésből nagybátyának — i. e. a lutris nagybátyának — adta el. Az ennyire családott Schlezinger azonban nem hagyta annyiban, a dolgot, hanem ügyvéd kezébe adta a nála lévő vérteli elismervényt, minek alapján perelje be a feledékeny lutrist és tegyenek ellene, mint kollektor ellen feljelentést. Löw Mihály meghatva megtagadott ösmerőségének ilyenét gyöngédségetől, akidőzni kezdett Schlezingerrel, minek eredménye az lett, hogy Schlezinger kapott 21000 frtot, az ügyvéd 500 frtot és a lutris nagybátyja, ki állítólag megvette a sorsjegyet, szintén 500 frtot. S így szent lett a békeesség s talán új sorsjegyet is vett tőle, de most már nem hiteltelen. Mert nem akarta, hogy ő pénzén vett sorsjegyen nyert összegből ismét ő kapjon aránylag a legkevesebbet.

Meghívó! Ungvári László fajscola-tulajdonos Ceglédről, e helyen is felhívja a gyümölcsészét barátait, hogy telepét a nyár folyamán felkeressi, illetve becses látogatásukkal kitüntetni sziveskedjenek. Jó alkalmat nyújt erre az ezredévi kiállítás és azon körülmény, hogy Ceglédre — a nyugati, vagyis a volt osztrák államváros — 11 óra alatt el lehet jutni. Fent említett cég a kiállításon részt nem vesz, mert a vállalat természete, illetve a kiállítás érdemlő növények és tárgyak legnagyobb részt fel nem vihető és hogy a tulajdonost sem rajz, sem mintázat, sem adatközlés nem képesítetik arra, hogy a nagyszabású dolgoknak csak 100 ad részét is felküldeni bírja, mit különben a helyszínen 1—2 óra alatt teljes nagyságában lesz szerencsésje bemutatni.

Névváltoztatás. Frischmann Jakab honnoui illetőségű s ugyanottani lakos, valamint kiskorú Anna és Mária nevű gyermekei vezetéki nevének „Féjes”-re kért átváltoztatása folyó év 1896. évi számú helyügyminiszteri rendelettel, megengedtetett.

Táncvizsga. Révész Imre, az előnyesen ismert táncztanító, ki már több hat óta Sárospata-

kon működik, folyó hó 25-ikén fogja tartani a város háza termében a táncvizsgát. Ki tud a gyermekek, az ifjak örömeiben, ügyességében gyönyörködni, az bizonyára érdeklődni fog az ártatlan mulatság iránt. Meg is érdemli.

Kossuth gyász. A sárospataki főiskola ifjúsága, szíve sugallatától indítva, nagy számmal vett részt a városi ref. templomban tartott reggeli istentiszteletben, hogy legalább egy buzgó imádság előrebegésében áldozzék a haza átalakítójának, *Kossuth Lajosnak* emlékére — halálának évfordulójai alkalmával. Az alkalmi imát *Róhoska József* főiskolai segédtanár és segédlelkész tartotta így, így nemes ifjúság! — E nemzet nem vesz el!”

Adomány. Báró Waldboth, tolelvai nagybirtokos, a s. a. ujhelyi Carolineum-zárda bővítési céljára 500 frtot adományozott. A nemes celekedett önmagában hordja dícsőretét.

Lelkesválasztás. Az erdőbényei ev. ref. egyház a *Czinke István* utódjáról *Szöllösy József* honnoui lelkész választotta meg ma már szokatlan egyhangúsággal s lelkesedéssel. Választásukhoz szívünköl gratulálunk: s az olvasztott lelkészeknek pedig újult erőt és kitartást kívánunk új munkaköréhez!

Március 15-ike S. a. Ujhelyben. Reszkető kezekkel s lüktető szívvel ragadom meg a tollat, hogy leírjam a szabadság hajnalhasadtának emlékre S. a. Ujhelyben a városi casino által megtartott ünnepet. Szokatlan érzelem hatja az öreg honvéd lelkemet, midőn visszapillantok a múltba s szemlélem a jelent. A múlt szent és eltörülhetlen traditio marad, mely fiúról fiúra, nemzedékről nemzedékre át szal, míg magyar lesz e földön. S. a. Ujhelyben a március 15-iki ünnepet majdnem egy év tizede nem ünnepeztük. Örömmel vettük hát e hirt, hogy akadt egy független s lelkes egyén dr. Schön Vilmos varm. tb. főorvos személyében, a ki a városi casino-ban március 15-ikének megünneplését kezdeményezte. A kezdeményezést — habár az sokaknak szája ize ellen volt. — a kivétel követte. Megtörtént az ünnepély, de nem oly imponzásan, mint azt — a napilapokból olvasva — más városok ünnepeleket. Más városok március 15-én zászló díszl öltöttek s utcai körmeneteket rendeztek. A miénk valami mélabús hangulat jellemző: mintha nem tudnók e nap jelentőségét felfogni! A delatuni programmot igen sokan nem is tudták. Március 15-ike este 6 óra a városi színház megtelt közönséggel, de nem zsúfolásig, hanem csak úgy közepesen. A teremben az emberek egymást halkán üdvözölték s ovatosan szétekintettek, valjon nincs-e ott valaki, a ki őket a fekete könyvbé bejegyezze. A jelen voltak a nap fontosságáról hangosan beszélni nem mertek, úgy tűnt fel, mintha szájuk zár alatt lett volna. Este 6 órakor felgördül a színpadi függöny s a helybeli gyári dalárda elénekelte a szozatot. A dalárda után Maternyi Ferencz evang. hitk. lelkész egy hazafais és fenkölt beszédet tartott, mely szűnni nem akaró tetszés es eljenzesben részesült. Ezután Janka Károly ref. s. lelkész egy alkalmi költeményt szavalt. Utána a dalárda a himnuszit énekelte, melyet a közönség is kísért, de csak oly hangon, hogy az éneklőnek szomszédja valahogy észre ne vegye a hangját. A dalárda működése után id. Bajusz József ügyvéd közkivanatra egy szép költeményt elszavalt. Este 8 óra tájban 200 teritűk bankettre gyűlt össze a közönség, mely alkalommal dr. Hornyay Béla, mint a városi casino jelenlegi elnöke mondta az első pohárköszöntőt. Ez után Matolay Etele közszereletben álló, érdemdús alispánunk beszélt, tőszta óra concludált, hogy habár ő is a haza oltárára áldozott 1848-ban, azonban a független eszmék teljesen ki nem vivattak, miután Magyarország gazdasági, pénzügyi és katonai-ügyekben más államnak van alárendelve; végezetül a szabad és önálló hazáért emelt poharat. Utána id. Bajusz József egy alkalmi verset szavalt, mely körülbelül így végződött: „Küldjünk egy könnycseppet Kossuth sírjára, megvirrad a magyarnak valaha.” Ezután Héricsz Sándor értelmes polgártársunk magvas beszédet mondott a jövő hazára. Ismét id. Bajusz József állott fel s egy általa Many Lajos zenész kérésére írt humoros verset szavalt el, melyben jelen volt jó hírnevű primás zenészünk etemeti. Befejezésül pedig evvel hajtotta fel poharát: „Most a halottal kociztunk!” Andorko gyári tisztviselő az aradi vértanuk emlékére ivott. Bajusz József, Seyfrid József törvényszeki elnöke, mint a legönalóbb bíróra: utóbbi pedig őszinte

szavakban a nap emlékére, — az ünnepelet közönség zajos eljenzése között emeltek poharat. Maternyi Imre lelkész a lelkes magyar hölgyek, dr. Schön Vilmos pedig a független polgárok egészegere mondtak pohárköszöntőket. Horváth József m. aljegyző pedig a városi Casinóra adomásozott; majdnem a bankett vége felé dr. Kossuth Janos ügyvéd állott fel, a ki mindegyik szónok beszédét ügyes taktikájával bíralat alá vette. Beszédje végén az alispán éltette. Vajha a jövő év március 15-jét lelkesebb hangulattal jellemezze!

Elítélt járásbíró. Mint a P. H. írja a s. a. ujhelyi törvényszék Dunay Endre királyhelmezei kir. aljárásbírói hivatali sikkasztás miatt hat havi fogházra és három évi hivatalvesztésre ítélte.

Fegyveres utonállók. Steiner József a szántói kereskedő e hó 17-én éjjel feleségével és laval a tereali országos vásárra indult. Hajnali 4 óra tájban Tarcal alatt 2 fellegyverkezett rabló megállította a kocsit s pénzt követeltek. Steiner ijedében pénztárcáját átnyújtván, a rablók ezen felül még 100 frtos fekete szőrű bundáját is elemelték. Steiner Tarcalra érve, az esetet feljelentvén, a esendősérg most nyomozza a tetteseket.

Majdnem hihetetlen, mily nagy mérveket ölt néhány hét óta helybeli és környékbeli kereskedőinknél a kerti magvak forgalma. De ne is esodálkozunk, hogy oly rendkívüli módon karolja fel a kertészkedő közönség a *tokokba jert* magvakat, ha tekintetbe vesszük ezeknek, ügyszólván, meglepő eredményeit. Mert hát csakugyan kitűnőnek kell azoknak a Mauthner-féle magvaknak lenniük, ha egyes mezeigyi fajtaknak, u. m. kalabab, retek, úgorka, stb.-nek, kész terményeit már most ott látjuk számos asztalokon. Az ilyen korai konyhakerti termények, nem csak kellemes udjomságot képeznek a családban, a hova oda varázsolják a szép évszakot, hanem a hivatasos kertészeknek, kik korai termények előállításával foglalkoznak, tetemes jövedelmű forraszt teremtének és nem tagadjuk, hogy kereskedőink a *tokokba jert* Mauthner-féle magvak forgalmazása által az üzletnek kertészeti ágazatát a haladás médrébe tereli.

Egy piros plüsch-garnitúra eladó. Bővebben értekezhetni Landesmann Miksánál S. a. Ujhelyben.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

CSARNOK.

Az első gyermeksrás.

Elbeszélése.

Írta: Réz László.

(Folytatás).

E házasság ügyében 3-szor tett látogatása alkalmával a három tagú titkos tanácsban már megállapították a részleteket is.

1. Alszentivél elmennek a szemalmi tanyára leánykérele.

2. Három hónapig: február, március és áprilisban lesznek hivatalosan, de titokban jegyesek: ez alatt a három hónapi idő alatt az új élethez a legszükségesebb intézkedéseket megteszik.

3. A harmadik hónap vége felé Ida Alszentivélhez jön, hogy ő náluk legyen az esküvő.

4. Az esküvő a legszűkebb család körben lesz; a titokba az utolsó perzig senkit nem avatnak be, nehogy dugába dőljön a szép remény.

A titkos tanács e megállapodást egyetértőleg hozta s a végrehajtással kizárólag senkit se bíztak meg; mindent közösen végeztek. Es családlatos módon sikerült minden. Szegény Idáról határozotak nála nélkül. De hiszen nem azért hívta Alszentivél az életet párját „okos kis feleség”-nek, hogy ne lett volna annyi ügyessége, hogy ldát ne úgy táncoltatta volna, ahogy neki tetszett. Alszentivél se azért gyakorolta magát hosszú ifjúságának ideje alatt a színezieskedés művészetében, hogy Draskóczy Mártát a tervnek meg ne tudta volna nyerni, meg hogy a titkot meg ne őrizné baráthoz illő titoktartással.

Ment, mint a parancsolat minden. S április közepeig csendes volt a levegő. Még csak a haraszt sem zörgött.

Egyzer csak azonban D... felől valami szellő kezd lengedezni április közepe táján. S mikor M... ra ért, az öv. Bardosiué házához, már csaknem viharra változott, mely már a ház tájékan levő szemetet is kavarni kezdé.

— Úgy biz a kedves Nemzetes asszony, nem tudtuk semmit! — kezdi a falu véti hírmondó asszonya a maga megszokott mondatával. Akkor

szokta a vén Nagy Jánosné, a Bárdosi házhoz bejáratos hírnemű e mondatot főleg használni, a mikor valami érdekes újsággal akart kedveskedni.

— No mi az Nagyné, a mit nem tudtunk?

— Huhuhuhu! Mi? Huhuhuhu! Lakodalmat fogunk ülni! Majd feldöntöm a kisajukat kedves nemzetes asszony!

— Kiét?

— Talán még meg se akaruk a Károly úr lakodalmaiba hívni?

— Talán elment az esze vén teremés! szörnyűködik e rettenő hír hallatára Zsuzsánna asszony. Az én néneknek a lakodalmról beszél?

— Ugyan ne pattozz lányom! Hiszen csak évődik Nagyné rondes szokása szerint a Károly házasságával?

— Evődöm? Huhuhu! Dehogyan évődöm kedves nemzetes asszony! Már D... n van a menyasszony is. Vasárnap fogják kihirdetni először

— No kedves anyám, itt van jó fit! Egy szót se szót! mit neki anyja, testvére? Ajánlom, résen legyenek, mert minden tortvink megcsinált!

— Egy szót se szólunk addig, míg egész bizonyossággal nem tudunk a dologról. Maga is Nagyné hallgasson a hírről. Még ez az egész házasság az utolsó perzen is megcsinál. En bízom az én fiamban.

— No csak bízzék kedves anyám! Jaj a guta majd megüt! Szörnyű egy ember.

Ida Alszenziékhez került s édes vágyódások között készítette az Alszenziné dirigálása mellett, szegényes menyasszonyi kelengyét. Innen-onnan összegyűlt kevés pénzeszközön szerezte be azokat. Nem ösmerte ő az életnek azt a megszorítását, melyet a szótár így jelez: nagyzás. Ő az ő kicsiségének, egyszerűségének is örült, mert azt mind a sajátjának találta.

Alszenzinének azonban nemcsak arra volt gondja, hogy a kelengye varrásnál legyen segítségére, hanem hogy elő is készítse őt a bekövetkezendőkre.

— Tudod-e kedvesem, hogy a ti házasságtokról a Károly családja semmit sem tud?

— Jaj Istenem! Mi lesz akkor velem?

— Semmi baj nem fog élni. Károly derek ember aki megvő téged minden kellemetlenségtől. Tudod, az öreg Bárdosné pedig egy áldott teremés, az szeretni fog téged. Az öcsése pedig Károlynak egy nagy világi művelt férfi, akivel tudatja majd Károly célját s el is jön — hiszem — esküvőkre is. Egyedül a nőnye, kinek már volt férje is, a kitől elvált, lesz az, ki nem fog szívesen túrni téged, de ha meg fogod ösmerni, nem fog ez zokon esni neked.

Különbön Károly — úgy tudom — gondoskodni fog arról, hogy ti távol legyetek egymástól. Egy-szóval boldogságotat nem fogja tőnkre tenni az, hogy a Károly családja nincs beavatva a titokba.

— Mitőlé titokba?

— Hát nem veszed észre? A ti házasságtörés-tek meg eddig titok.

— Istenem, hát én oly szegényen való vagyok, hogy nyilvánosan nem is mehetek tőrihez?! Mi-nek háborgattatok?

— Lásd, ha tudtam volna, hogy így felháborítlak, nem szóltam volna semmit neked, mikor úgy is boldogságotat munkáltam volna.

— Hát most mit tegyek? Szólj! Adj tanácsot! Ezt követelhetem tőled, hiszen te intézkedted eddig is.

— Most? Kedvesem? Hallgass: várj türelmesen! Minden javadra fog válni. Károly és te boldogságra vágytatok, ezt csak együtt érhetitek el. Mászt nem tehetsz, mint hallgatva várnod, mi történik veled. Egyre főként kérlek, ne szólj Károlynak semmit arról, hogy én mit mondtam neked, nehogy nyugodtságát elveszítsé. Így ő boldog és előrelátóan minden veszelőt elhárítand.

— Isten, áldom nagy neved, hogy megtanítottál túrni és szenvedni!

IX.

A falusi asszonyépség előtt mindig esemény számba megy, ha a falu népessége egy-egy új személyvel szaporodik, kivált ha házasság útján, ha a személy nő (s nem is a salakjából való). Ilyenkor egész legendákat beszél össze az asszonyi száj.

Mikor a Bárdosi Károly két esikőjének esengője meghallatszott a falu végén, lett riadalom a falubeli asszonyok között. Már mindenki tudta előtte való nap, hogy Károly ur feleségért ment öcsésével a két tüzes esikőn. Azt is tudták, hogy másnap jönnek hazá. Elhajították a kéz alatt levő munkát szerte szét. A fiatalabbja cifra kendőt

Alólirottak a sárospataki határban fekvő kis-tanyái, vagy Ravasz homoki szőlejtől eladók, a tőkén telelt, háromszor permetezett következő fajú sima szőlővessző:

Furmint, Olasz Rizling, Kadarka fajok szerint ezre esomagolással a sárospataki vasúti állomásra szállítva 3 frt 50 krajval.

Piros gyöngy, feher gyöngy, ropogós gyöngy ezre 5 frt-ával. Vegyesen a fenti csémege fajok passatutti és Muscat Lumellei keverve ezre 4 frt. Madlax Angevil ezre 3 frt 50 krajval.

Sárospatak, 1896, márczius 14.

Vass Imre, szőlő tulajdonos

kötött, a másik síró gyermekét vette karjára, az örege úgy amint kapta és futottak mind arra az útra, amerre Bárdosinak haza kellett menni.

— Hej, nem hiába volt olyan kényes legény Károly úr, de a szépekből választott magának. Nézzó már Erzsók néni, milyen szép barna menyecske.

Folyt. köv.

Szerkesztői üzenetek.

— *Cz Jánosné*, Karcsa. Nem tudjuk, hogy mivel minden levél fogadtak egymással. De hát minek is tudnok azt? A mi szerkesztői igazságosságunk úgy sem engedné meg, hogy részrehajolva adjunk felvilágosítást, még ha a szempont all is szemben a férfivel. Adjuk hát a riedeg valót, akkor kijelentjük, hogy bizonyára a sajtóhiba adott okát a fogadásra, mert az a való, hogy a kántor-jánosai nyeresény összeg nem 600,000, hanem 60,000 korona volt. — *Mianc* a felvilágosítással készséggel szolgáltunk, egyszersmind kívánjuk, hogy — ha a fogadásban a szep nemen levél is részt vett — a nyertes az legyen! — *S. I. B.-Szt-György*, Levél ment. Kaptad-e — *S. N. L. Sz-d Régen* várak, a mit kaptunk. Az egyiket nem használjuk, remélve, hogy nagyobb kifogása ellene senkinek sem lesz. — *Csak* a győző gyakrabban kedves pátri! A N. L-től semmit sem kaptam. — *Kőrthi Tihancz* Jevő számunkban. — *B. L. Bihar-Diöszeg*. S an irott levelet megkaptam, a jelzetté eddigtele nem. — *S. A. Nygyes*, A Term. Tud Társulatnak a lakosváltozást jelentsd be. A lap mindig ide jön. — *H. S. S.-a-Ujhely*. Kaptam, természeté miatt kiszorult, által-milag jonne fog. — *K. G. S.-a-Ujhely*. Lapzártafor kaptuk, legközelebbi számunkban azonban megkezdjük köz-számunk.

Hirdetmény.

Néhai Szakási János hagyatékai tőmegéhez tartozó, a sárospataki 271. számú telekjegyzőkönyvi iven 546 helyrajzi szám alatti belhely, az ezen épült 111. sorszámú, Galgóczy Imrené-féle ház szabad kézből, nem sikerülés esetén pedig *folgyó májris* hó 12. napjának delutáni 3 óraker a sárospataki városházán önkéntes árverésen eladatik.

A vételi és árverési feltételek alólirott végrendeleti végrehajtó és az eladás eszközésével megbízottnál bármikor megtudhatók.

Kelt Sárospatakon, 1896 márczius 13.

Vass Imre.

végrendeleti végrehajtó.

Haszonbérbe adás.

A Riek Gusztávó tulajdonat képező a sárospataki alsó határban 304 föld kiterjedésű, tag-sított birtok, a *folgyó 1896. évi október első nap-jától, 6 évre haszonbérbe kiadó*. Értekezni lehet alólirott Sárospatakon. (főiskolai épület, joghat-gatói hivatal)

Debreceni Bertalan,

ügyvéd.

Üzletmegnyitás.

Van szerencsénk a n. é. hölgy és férfi közönség b. tudomására hozni, hogy Sátoralja-Ujhelyben Rákóczy utca Róth Bernáth ur házában (volt Róth féle ház) Lichtner Lipót es Társa cég alatt egy a mai kor igényeinek megfelelő

kész női felöltő- férfi- és gyermekruha-üzletet nyitottunk.

Raktárunk dusan elvan látva női Jaguttek, gallérokka minden minőségben a legújabb Párisi, Berlieni és Bécsi divat szerint.

Férfi és fiu gyermek kész ruhák a legjobb kivitelben, utazó és porköpenyegek nagy választékban.

Hogy a nagyérdemű női és férfi közönség becses igényeinek minden tekintetben megfelellhesünk, egy fővárosi legelőkelőbb üzletében alkalmazva volt szabászt szerződtettünk üzletünkbe és elvállalunk minták szerinti megrendeléseket a legfinomabb bel- és külföldi gyártmányú szövetekből a legolcsóbb árak mellett.

Gyász- és alkalmi-öltönyök 24 óra alatt készíttetnek el. Elvünk olesó és pontos kiszolgálás.

Esedezve a n. é. közönség számos látogatása s kegyes pártfogásáért maradtunk

teljes tisztelettel Lichtner Lipót és Társa.